

Arrest

nr. 120 846 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat H. RIAD en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadjiek van 32 jaar oud en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in de wijk Qala e Fatou van de stad Kabul in de gelijknamige provincie. Wanneer u 8 of 9 jaar oud was stierf uw vader waarna u samen met uw oudste broer naar Iran vertrok om er te gaan werken. Uw moeder ging vervolgens naar Gardez in Afghanistan, waar zij vandaan kwam.

In Iran huwde u met uw huidige echtgenote H. F. (...) (CGVS 12/10998 ; O.V. X). U beschikte er over een tijdelijke verblijfstitel maar gaf die op in het jaar 1380 of 1381 wanneer jullie besloten terug te keren

naar Afghanistan. Jullie vestigden zich opnieuw in de wijk Qala e Fatou en bleven daar drie jaar. U werkte als metselaar voor iedereen die uw hulp kon gebruiken.

Omwille van problemen met de oom van uw vrouw Fereshta moesten jullie Afghanistan opnieuw verlaten. Uw vrouw groeide in Iran op bij deze oom en die wilde haar uithuwelijken aan zijn Iraanse baas. Zij ging echter niet akkoord en de Iraanse autoriteiten werden betrokken in de beslechting van dit geschil. Uiteindelijk mocht uw vrouw bij haar moeder gaan wonen en werd haar oom Iran uitgezet. Vandaar dat deze zijn kans schoon zag om wraak te nemen nu jullie in Afghanistan woonden. U probeerde nog te bemiddelen maar dit had geen baat. Deze oom was vroeger een commandant bij Hezb Islami. Toen u en uw vrouw gingen informeren naar de 25 Jerib die zij normaal van haar vader moest erven werd het probleem nog erger.

In 1384 gingen jullie uiteindelijk terug naar Teheran in Iran, jullie verbleven er illegaal en u verkocht er dingen in de bazaar. Jullie bleven er tot 1390 wonen, tot jullie opgepakt werden en gedeporteerd werden naar Afghanistan. In de periode voor uw deportatie werd uw oudste zoon aangerand door een man in Iran.

Na jullie terugkeer bleven jullie slechts vier maand in Afghanistan. U begon er te werken voor het bedrijf Neru Engineering als metselaar en uw vrouw als kok in het hoofdkantoor. Na een tijd kreeg u een telefoon van iemand die Pashtou sprak. Aangezien u geen Pashtou sprak gaf u de telefoon aan één van uw collega's. U en uw vrouw werden bedreigd door de Taliban. Toen u een week later nog een tweede gelijkaardig telefoontje kreeg besloot u dat uw vrouw niet langer mocht gaan werken. Niet veel later kreeg u een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat u hen een boete moest betalen van 1 miljoen Afghani en wapens moest smokkelen naar Kabul stad. U vermoed dat de oom van uw vrouw er voor iets tussen zit. Twee dagen nadat u deze brief gekregen had besloot u Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan samen met uw vrouw op de 18e of de 19e van de zesde maand van het jaar 1390 (6 of 7 september 2011). U verbleef eerst nog enkele dagen bij uw schoonmoeder in Iran. In Turkije geraakte u gescheiden van uw vrouw. Jullie troffen elkaar opnieuw in België waar u asiel aanvraag op 22 november 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban, een attest van de moskee in Iran, uw taskara, de taskara van uw vrouw, het werkattest van u en uw vrouw, een arbeidscontract van uw vrouw, twee attesten van een psycholoog uit Luik en een stapel documenten waarmee u het bestaan van het bedrijf waarvoor u werkte wilt aantonen.

Uw vrouw H. F. (...) (CGVS 12/10998 ; O.V. 6.945.108) vroeg hier asiel aan op 18 januari 2012. Op 18 oktober 2012 besloot de Commissaris-generaal haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren wegens het uiterst vage en ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen. Op 2 april 2013 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u tijdens uw verblijf in Afghanistan problemen gekend hebben met de oom van uw vrouw en met de Taliban. Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag, weinig plausibel en op vele vlakken tegenstrijdig met de verklaringen van uw vrouw H. F. (...) (CGVS 12/10998 ; O.V. 6.945.108).

Voor wat betreft de problemen die u aanhaalt met de oom van uw vrouw, Said Abdullah, dient in eerste instantie verwezen te worden naar de beslissing van het CGVS inzake de asielaanvraag van uw vrouw (zie administratief dossier) waaruit heel duidelijk blijkt dat ook de verklaringen van uw vrouw hieromtrent uiterst vaag en ontoereikend zijn. Daarnaast scheppen ook uw verklaringen hieromtrent geen duidelijkheid, deze zijn eveneens vaag en weinig plausibel en op vele vlakken tegenstrijdig, zowel intern als met de verklaringen van uw vrouw. Zo is het ten eerste opmerkelijk dat wanneer u tijdens uw eerste interview op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd of u naast de problemen met de Taliban nog problemen had in Afghanistan, melding maakt van de problemen met de oom van uw vrouw maar duidelijk aangeeft dat deze problemen zich voordeden in 1384, toen u Afghanistan de eerste keer verlaten heeft (zie vragenlijst CGVS afgenomen op DVZ op 21 maart 2013). Aldus geeft u duidelijk aan dat het hier om twee afzonderlijke problemen zou gaan, terwijl u later tijdens uw interviews op het CGVS aangeeft dat u nog problemen gekend heeft met de oom van vrouw toen u de laatste keer in Afghanistan was en u zelfs vermoed dat hij achter de problemen met de Taliban zou zitten (CGVS 22 mei 2013 (hierna CGVS 1), pp. 15 - 16; CGVS 12 augustus 2013 (hierna CGVS 2), p. 9). Aangezien dit toch de kern van uw relaas betreft zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u meteen aangeeft dat de oom van uw vrouw de hand heeft in de bedreigingen vanwege de Taliban. Daarnaast is het ook

verwonderlijk dat u tijdens uw interview op het CGVS eerst aangeeft dat u geen noemenswaardige problemen meer gekend heeft met de oom van uw vrouw tijdens de laatste keer dat u in Afghanistan verbleef. U verklaarde dat er gewoon af en toe met steentjes op jullie raam werd gegooid en dat u vermoedde dat dat de neven of de oom van uw vrouw waren (CGVS 1, p. 8). Dit terwijl u tijdens uw tweede interview verklaarde dat de oom van uw vrouw bij u binnen gekomen was terwijl u aan het werk was en hij uw hele huis overhoop heeft gehaald (CGVS 2, p. 9). Gezien de problemen met Said Abdullah de oorzaak zijn van uw vertrek uit Afghanistan kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover een eenduidig beeld weet te scheppen. Indien hij bij u binnen was gevallen en uw huis zou hebben overeen gehaald dan kan ook verwacht worden dat u hier van bij uw eerste gehoor melding van maakt. Dat u dit niet doet, doet ernstige vragen rijzen over uw geloofwaardigheid. Verder is het ook vreemd dat u het steevast heeft over de 25 Jerib land waar uw vrouw recht op had (CGVS 2, p. 7) terwijl uw vrouw het tijdens haar interview op het CGVS melding maakte van 20 Jerib land die haar rechtmatig toekwam (CGVS vrouw 22 mei 2012, p. 11). Gezien u verklaart een klacht te hebben ingediend op het districtshuis aangaande deze gronden en daarna door S. A. (...) bent aangevallen (CGVS 2, p. 7) kan toch wel verwacht worden dat u weet over hoeveel grond het precies gaat. Los daarvan is het ook uiterst merkwaardig dat u en uw vrouw die gevisieerd zouden worden door haar oom, een machtig man met banden bij Hezb Islami (CGVS 1, p. 7), het idee zouden krijgen om gronden van hem op te eisen. U moet redelijkerwijs geweten hebben dat u uzelf hiermee in de kijker werkt en u zo de confrontatie eerder opzoekt dan die uit de weg gaat. Dat u dan toch nog die gronden gaat opeisen komt weinig geloofwaardig over. Uw verschoningsgrond als zou het een stommitieit betreffen (CGVS 2, p. 8) komt weinig overtuigend over. Tenslotte legt u hieromtrent ook geen aanvaardbare bewijsstukken neer. Het handgeschreven document dat afkomstig is uit een moskee in Iran en bijna onleesbaar is kan bezwaarlijk aanvaard worden als een overtuigend bewijsstuk. Het betreft een handgeschreven document dat door eenieder die over pen en papier beschikt kan worden nagemaakt. Enkel indien een dergelijk zou ondersteund worden door coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is, zou er eventueel rekening mee kunnen gehouden worden.

Wat tenslotte uw bedreigingen door de Taliban betreft moeten we ook vaststellen dat aan uw verklaringen hieromtrent evenmin geloof kan gehecht worden. Vooreerst is het zeer merkwaardig dat uw vrouw bij aankomst in België geen melding maakt van deze feiten en dat zij daarenboven aangeeft dat zij nooit gewerkt heeft (zie beslissing vrouw, toegevoegd aan administratief dossier). Dat u haar dit alles niet zou verteld hebben omdat zij zwanger was lijkt evenmin een aannemelijke verklaring (CGVS 1, p. 16). Dat uw vrouw geen verdere vragen zou gesteld hebben bij jullie plotse vertrek naar Europa en dat terwijl ze zwanger was lijkt geenszins aannemelijk en biedt evenmin een verklaring voor het feit waarom zij aangaf nooit gewerkt te hebben. Daarnaast verklaarde u eerst dat de Taliban u niet gevraagd hadden om te stoppen met werken wanneer ze u opbelden (CGVS 1, p. 16), terwijl u tijdens uw tweede interview duidelijk aanhaalde dat de Taliban u vroeg om te stoppen met werken (CGVS 2, p. 5). Indien de Taliban u werkelijk zou hebben opgebeld dan kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich herinnert of zij u vroegen te stoppen met werken of niet en kan eveneens verwacht worden dat u daar eenduidige verklaringen over weet af te leggen. Ook uw verdere verklaringen over het smokkelen van wapens voor de Taliban zijn weinig plausibel en stemmen niet overeen met de dreigbrief die u neerlegt ter staving daarvan. Zo geeft u enerzijds aan dat u moest wapens en zelfmoordvesten smokkelen naar Kabul stad en dat u, omdat u voor een organisatie werkte niet zou gecontroleerd worden aan de checkpoint van Gul Bagh die zich tussen uw huis en uw werk bevond. Wanneer u gevraagd werd hoe u dat kenbaar werd gemaakt verklaarde u dat dit op de brief stond (CGVS 2, p. 11). De dreigbrief die u voorlegt geeft echter enkel aan dat u een week de tijd heeft om wapens te brengen naar Kabul stad. Nergens is sprake van hoe u die naar Kabul moet brengen, noch van wie van u beide dit precies moet doen (zie vertaling dreigbrief in administratief dossier). Het feit dat u verklaarde dat ze van plan waren explosieven aan uw vrouw te geven omdat uw vrouw niet gecontroleerd werd (CGVS 1, p. 15) staat evenmin op deze brief te lezen, in tegenstelling tot hetgeen u verklaarde (CGVS 1, p. 16). Uw verklaringen stemmen aldus niet overeen met het bewijsstuk dat u neerlegt hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Volledigheidshalve wijzen we nog op het feit dat het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat dergelijke dreigbrieven eenvoudigweg te koop worden aangeboden in Afghanistan (zie administratief dossier). Tenslotte kunnen we ook nog stellen dat de inhoud van deze dreigbrief geenszins plausibel is. Zo staat enerzijds te lezen dat u wapens moet smokkelen en dat u hiervoor één week de tijd krijgt, zonder evenwel verdere details te vermelden, terwijl ze anderzijds de opdracht geven aan Talibanleden om u te vermoorden indien ze u tegenkomen.

Voor wat betreft het incident dat uw oudste zoon meemaakte in Iran dient gesteld te worden dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Uw vrees zal dan ook enkel beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan u onderdaan bent, zijnde Afghanistan. De problemen die uw zoon gekend heeft in Iran, hoe zwaar om dragen die ook zijn, houden geen verband met de vrees die u en uw gezinsleden koesteren ten aanzien van uw land van herkomst en zullen bijgevolg ook geen deel

uitmaken van uw persoonlijke risicoanalyse die het Commissariaat-generaal (CGVS) maakt ten aanzien van Afghanistan. Niets wijst erop dat deze problemen zouden leiden tot vervolging of gegronde vrees bij terugkeer naar Afghanistan. De door u ingeroepen psycho - medische problemen van uw zoon waarvan u verklaart dat die te wijten zijn aan feiten die zich voorgedaan hebben in Iran maar waar tijdens zijn behandeling in België nog geen melding werd van gemaakt aan de behandelend psycholoog en waarover geen verdere stukken werden neergelegd (CGVS 2, pp. 13 -14; zie medische attesten in administratief dossier) houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. De Taskara van zowel u als uw vrouw tonen enkel jullie identiteit en nationaliteit aan hetgeen hier niet ter discussie staat. De stapel documenten van het bedrijf Neru engineering company toont enkel het bestaan aan van dit bedrijf maar nergens op deze documenten wordt uw naam vermeld. Meer dan het bestaan van dit bedrijf kan hier aldus niet uit afgeleid worden. De werkattesten van u en uw vrouw alsook het arbeidscontract van uw vrouw werden bij de asielaanvraag van uw vrouw reeds besproken (zie administratief dossier) en kunnen evenmin aanvaard worden als een bewijsstuk van uw tewerkstelling. Deze documenten kunnen op eenvoudige wijze nagemaakt worden en bieden weinig bewijswaarde, attesten van tewerkstelling kunnen ook tegen betaling verkregen worden in Afghanistan, zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier).

Gezien het gebrek aan aanvaardbaar bewijs, uw vage, incoherente en weinig plausibele verklaringen, kan u onmogelijk het voordeel van de twijfel worden toegekend voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde relevante feiten. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis kunnen vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisereerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij stelt dat geen rekening werd gehouden met de zware problemen van de zoon van verzoeker die het slachtoffer werd van een daad van vervolging, meer bepaald daden van kindspecifieke aard zoals gevisereerd door artikel 48/3, §2, f van de vreemdelingenwet. Het feit dat een kind het slachtoffer is geweest van een daad van vervolging heeft conform artikel 48/7 van de vreemdelingenwet tot gevolg dat de bewijslast wordt omgekeerd. Aldus diende verzoekers vrees te worden erkend. Deze daad van vervolging wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist en derhalve diende er een onderzoek naar te worden gevoerd. Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele reden aangehaald om aan te nemen dat bij terugkeer naar

Afghanistan, het kind van verzoeker niet opnieuw slachtoffer zou kunnen worden van een vervolging of ernstige schade. Het Cedoca rapport bevat immers geen enkele zin over daden van kindspecifieke aard. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat de nood aan subsidiaire bescherming voor een gezin niet werd onderzocht. De bestreden beslissing is identiek aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en zwijgt over de specifieke onmenselijke of vernederende behandeling voor kinderen. Ook in het Cedoca rapport werd hiermee geen rekening gehouden. In het kader van een asielaanvraag, waarbij het kind de vervolging heeft ondergaan, dient te worden gemotiveerd met betrekking tot het kind. Het risico op ernstige schade is immers groter voor een dergelijke kwetsbare categorie. Bovendien diende de commissaris-generaal zoals elke administratieve overheid het belang van het kind te onderzoeken. Daarbij dient er op gewezen dat volgens Unicef Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen. Bovendien wordt niet eens onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor het statuut van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder b.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Hierna wordt de bestreden beslissing dan ook onderzocht met betrekking tot de vluchtelingenstatus en vervolgens het subsidiair beschermingsstatuut.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus steunt de bestreden beslissing op het oordeel dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij tijdens zijn verblijf in Afghanistan problemen gekend zou hebben met de oom van zijn vrouw en met de Taliban. Zijn verklaringen hieromtrent zijn vaag, weinig plausibel en op vele vlakken tegenstrijdig met de verklaringen van zijn vrouw H.F. Meer bepaald worden de volgende motieven in overweging genomen:

- met betrekking tot de problemen met de oom van zijn vrouw, S. A., wordt verwezen naar de beslissing van het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvraag van zijn vrouw waaruit heel duidelijk blijkt dat ook de verklaringen van zijn vrouw hieromtrent uiterst vaag en toereikend zijn;
- daarnaast zijn ook verzoekers eigen verklaringen vaag, weinig plausibel en op vele vlakken tegenstrijdig. Op de vraag of verzoeker, naast zijn problemen met de Taliban nog andere problemen had in Afghanistan, vermeldde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met de oom van zijn vrouw en gaf daarbij aan dat deze problemen zich voordeden in 1384, toen verzoeker voor de eerste keer Afghanistan verliet. (vragenlijst CGVS, opgemaakt door DVZ op 21 maart 2013) Verzoeker gaf aldus aan dat het hier om twee afzonderlijke problemen gaat, terwijl hij voor het CGVS anderzijds verklaarde dat hij nog problemen had met de oom van zijn vrouw toen hij de laatste keer in Afghanistan was en dat hij vermoedde dat hij degene was die achter de problemen met de Taliban zou zitten. Aangezien dit de kern van zijn asielrelaas vormt, kan worden verwacht dat verzoeker van in het begin zou aangeven dat de oom van zijn vrouw verantwoordelijk was voor de bedreigingen vanwege de Taliban;
- daarnaast is het ook verwonderlijk dat verzoeker tijdens het interview op het CGVS aangaf dat hij geen noemenswaardige problemen meer had met de oom van zijn vrouw de laatste keer dat hij in Afghanistan verbleef. Hij verklaarde enkel dat er af en toe met steentjes op zijn raam werd gegooid

en dat hij vermoedde dat dit de neven of de oom van zijn vrouw waren. Tijdens het tweede interview voor het CGVS verklaarde verzoeker echter dat de oom van zijn vrouw bij hem binnengekomen was terwijl hij thuis aan het werk was en zijn hele huis overhoop haalde. Gezien het belang van de problemen met S. A. voor verzoekers vertrek uit Afghanistan kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hierover een eenduidig beeld weet te scheppen. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat verzoeker dit bij zijn eerste verhoor niet heeft gemeld;

- verzoeker verklaarde steevast dat het geschil ging over 25 jerib land waar zijn vrouw recht op had, terwijl zijn vrouw tijdens haar interview meldde dat het ging over 20 jerib land. Aangezien verzoeker op het districtshuis een klacht hierover heeft ingediend en precies daarom door S. A. werd aangevallen, kan worden verwacht dat hij weet over hoeveel grond precies gaat;
- het wordt ook merkwaardig bevonden dat verzoeker en zijn vrouw die gevisieerd zouden worden door haar oom, een machtig man met banden bij Hezb Islami, op het idee zou komen om gronden van hem te eisen. Verzoeker moet geweten hebben dat zij hiermee eerder de confrontatie opzochten in plaats van die uit de weg te gaan. Het komt dan ook weinig geloofwaardig over;
- het handgeschreven document dat afkomstig is uit een moskee in Iran en bijna onleesbaar is kan bezwaarlijk worden aanvaard als een overtuigend bewijsstuk. Dit kan door eenieder worden geschreven. Bovendien wordt het niet ondersteund door coherente en plausibele verklaringen;
- met betrekking tot de bedreigingen door de Taliban is het merkwaardig dat verzoekers vrouw bij aankomst in België geen melding maakte van deze feiten en dat zij bovendien aangaf dat zij nooit gewerkt heeft. Verzoekers verklaring dat hij dit niet verteld zou hebben omdat ze zwanger was lijkt niet aannemelijk. Dat zijn vrouw geen verdere vragen zou hebben gesteld bij hun plotse vertrek naar Europa terwijl ze nochtans zwanger was, lijkt niet aannemelijk en biedt evenmin een verklaring voor het feit waarom zij aangaf nooit gewerkt te hebben;
- daarnaast verklaarde verzoeker aanvankelijk dat de Taliban hem niet vroegen om te stoppen met werken toen ze hem opbelden, terwijl tijdens het tweede interview verzoeker duidelijk aanhaalde dat de Taliban hem vroegen om te stoppen met werken. Er kan worden verwacht dat verzoeker hierover eenduidig verklaringen weet af te leggen;
- met betrekking tot het smokkelen van wapens voor de Taliban gaf verzoeker aan dat hij wapens en zelfmoordvesten moest smokkelen naar Kabul-stad omdat hij wegens zijn werk niet gecontroleerd zou worden aan de checkpoints. Verzoeker verklaarde dat dit hem werd medegedeeld in een dreigbrief. De dreigbrief die verzoeker voorlegt geeft echter enkel aan dat verzoeker een week de tijd heeft om wapens te brengen naar Kabul-stad. Nergens is sprake van hoe hij die naar Kabul moet brengen, evenmin staat hierop dat ze van plan waren verzoekers vrouw explosieven naar de stad te laten brengen, zoals verzoeker verklaart. Verzoekers verklaringen stemmen aldus niet overeen met het bewijsstuk dat hij neerlegt. Daarnaast wordt erop gewezen dat het CGVS informatie heeft waaruit blijkt dat dergelijke dreigbrieven eenvoudig te koop worden aangeboden in Afghanistan. Bovendien is de inhoud van de dreigbrief niet plausibel; zo staat er te lezen dat verzoeker een week de tijd krijgt om wapens te smokkelen zonder verdere details, terwijl anderzijds de opdracht wordt gegeven aan de Taliban-leden om verzoeker te vermoorden wanneer ze hem zouden tegenkomen;
- met betrekking tot het incident met zijn oudste zoon in Iran wordt vastgesteld dat verzoeker over de Afghaanse nationaliteit beschikt. De vrees moet dan ook worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan verzoeker onderdaan is, Afghanistan. De problemen van verzoekers zoon in Iran houden dan ook geen verband met de vrees die verzoeker en zijn gezinsleden koesteren ten aanzien van het land van herkomst en worden derhalve niet betrokken in de risicoanalyse die door het CGVS wordt gemaakt ten aanzien van Afghanistan. Niets wijst er immers op dat deze problemen zouden leiden tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan;
- met betrekking tot de psycho-medische problemen van zijn zoon worden geen verdere stukken neergelegd. Deze houden bovendien geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, noch met de criteria inzake de subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er wordt verder verwezen naar de mogelijkheid tot indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;
- de neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen; de taskara van verzoeker en zijn vrouw tonen enkel de identiteit en nationaliteit aan, welke niet ter discussie staat. De documenten van het bedrijf Neru engineering company tonen enkel het bestaan van het bedrijf aan maar vermelden nergens de naam van verzoeker. De werkattesten van verzoeker en zijn vrouw werden hoger reeds besproken en bieden weinig bewijswaarde aangezien deze ook tegen betaling kunnen worden verkregen in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkel concreet argument aanvoert ter weerlegging van deze uitgebreide motivering. Hij vermeldt enkel dat de problemen van zijn zoon niet op

afdoende wijze werden onderzocht en dat deze problematiek moet worden beschouwd als een reeds ondergane vroegere vervolging, hetgeen conform artikel 48/7 van de vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast tot gevolg moet hebben. Uit de lezing van de bestreden beslissing stelt de Raad echter vast dat dit element geen of nauwelijks verband houdt met de gronden van verzoekers asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat het incident plaatsvond in Iran, terwijl het asielaanvraag dient te worden onderzocht ten opzichte van het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft, met name Afghanistan. Er wordt dan ook terecht opgemerkt dat het incident met betrekking tot zijn zoon in casu niet kan leiden tot een erkenning als vluchteling. Aangezien deze problemen voor wat betreft het onderzoek van de asielaanvraag niet in aanmerking worden genomen kan te dezen ook geen toepassing worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers uiteenzetting in het eerste middel met betrekking tot daden van kindspecifieke aard niet in verband staat met het huidige onderzoek van de asielaanvraag. Ten overvloede wordt in de bestreden beslissing voor wat betreft de psycho-medische problemen verwezen naar de mogelijkheid tot indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel van de nochtans uitgebreide motieven van de bestreden beslissing poogt te weerleggen. De Raad meent dan ook, na vastgesteld te hebben dat deze motieven steun vinden in het administratieve dossier, dat de motieven draagkrachtig zijn en maakt deze tot de zijne. Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, wijst de Raad er bovendien op dat het beroep tegen deze laatste beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 100 418 van 2 april 2013. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar het feit dat de vreemdelingenwet hier voorziet in een specifieke procedure met het oog op de behandeling van de psycho-medische problemen, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt aldus vast dat de hierboven aangehaalde motivering steun vindt in het administratief dossier, door verzoeker geenszins wordt betwist en afdoende is. De Raad bevestigt dan ook de bestreden beslissing en weigert de vluchtelingenstatus.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vast dat verzoekers situatie identiek is aan die van zijn echtgenote.

Dienvolgens herneemt de Raad het gewijsde in hoger vermeld arrest 100 418 van 2 april 2013:

“De Raad is van mening dat verzoekster evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Wat betreft de beweerdde problemen met verzoeksters oom werd in de bestreden beslissing reeds op omstandig wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekster beweerdde problemen met haar oom A.. Zo bleef verzoekster onwetend en opvallend vaag onder meer over de precieze positie van haar oom, zijn banden met de mujaheddin, taliban en regering, zijn huidige werkzaamheden en banden met de regering, omtrent het feit of haar oom al dan niet bescherming genoot van één of andere krijgshoofd/commandant, waar hij momenteel juist zou verblijven en zo meer.

Ook en nog daargelaten dat verzoekster dit element helemaal niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is het helemaal niet geloofwaardig dat hoewel haar oom berucht was en door iedereen werd gevreesd, verzoekster toch nog stappen zou ondernomen hebben om haar grond op te eisen. Voorts, is het niet aannemelijk dat zij in het najaar van 2005 een klacht zou hebben ingediend over het land dat haar zou toebehoren, maar niet kan zeggen wat er dan met deze grond verder zou zijn gebeurd. Tot slot, kan verzoekster in het geheel geen documenten aanbrengen van het proces dat tegen haar oom werd gehouden in Iran. Haar loutere verklaring dat er geen documenten werden bijgehouden voor vluchtelingen (gehoorverslag, 16) houdt geen steek. Te meer daar er wel een rechtszaak zou zijn gehouden waarbij haar oom werd veroordeeld. Verzoeksters huidig verweer dat ze minderjarig was, het proces lang geleden heeft plaats gehad, zij ondertussen vele malen verhuisd is zodat de documenten ondertussen waarschijnlijk zijn verloren gegaan is een post factum verklaring die geenszins overtuigt. Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde klacht kan overigens vastgesteld worden dat dit document dat zich in het administratief dossier bevindt slechts een kopie van een kopie is waaraan om reden dat fotokopieën makkelijk manipuleerbaar zijn, geen bewijswaarde kan

worden gehecht.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen met de taliban en met haar oom maar ook van het door verzoekster het voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw kan op basis van deze elementen niet worden besloten tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012), evenals uit de door verzoekster bijgevoegde informatie, dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoekster betwist dit motief uit de bestreden beslissing niet, noch brengt zij enige informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Uit bovenstaande, samen gelezen met de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekers bewering dat artikel 48/4, §2, (b) niet zou zijn onderzocht, onterecht is. Immers, na te hebben vastgesteld dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is, waaruit ook volgt dat verzoeker niet valt onder de criteria van artikel 48/4, §2, a en b wordt het ernstig risico onder artikel 48/4, §2, c onderzocht. Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat deze informatie, die steun vindt in het dossier, onjuist zou zijn. De Raad bevestigt dan ook het onderdeel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker aanvoert dat de nood aan subsidiaire bescherming niet wordt onderzocht voor wat betreft gezinnen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van het begrip intern vestigingsalternatief, doch enkel de veiligheidssituatie onderzoekt ten aanzien van de regio van verzoeker. Aangezien verzoeker uit de regio Kabul-stad afkomstig is, dient in casu niet bijkomend te worden onderzocht of er thans sprake is van een redelijk vestigingsalternatief voor een gezin.

Met betrekking tot de daden van kindspecifieke aard wijst de Raad er nogmaals op dat dit geen betrekking heeft op verzoekers verblijf in Afghanistan. Ook het feit dat de directeur van Unicef zou hebben verklaard dat Afghanistan het slechtste land ter wereld voor kinderen is, is niet van aard de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul-stad om te buigen.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT